

Autorka světového bestselleru *Zlatá klec*

CAMILLA
LÄCKBERG

STŘÍBRNÁ KŘÍDLA

Nejkrutější pomstu dokáže přichystat jediné žena

Fayein bývalý manžel Jack je ve vězení, její společnost Revenge se chystá vstoupit na americký trh a ona sama začíná nový život. Krátce po příjezdu do Švédska se Faye náhodně seznámí s finančníkem Davidem, padnou si do oka a po několika dalších schůzkách se do sebe bezhlavě zamilují...

Zrovna když si Faye myslí, že už má všechno zlé za sebou, celá její existence se znovu ocitá v ohrožení. Jackovi se podaří z vězení uprchnout a zároveň někdo skupuje akcie Revenge a snaží se tak firmu nepřátelsky převzít.

Kvůli ochraně svého majetku, sebe i svých milovaných se Faye musí spojit se svými dvěma bývalými rivalkami. S Ylvou a Alicí sice kdysi stály proti sobě, nyní však mají společného nepřítele, a tak zosnují plán odvetného útoku a společně se brání i hrozícímu nebezpečí ze strany Jacka.

Plán na záchranu Revenge postupuje, může ale Faye všem kolem sebe opravdu věřit?

„Brutální a zatraceně chytré. Nevěřila jsem, že je možné posunout téma ženské odplaty na ještě vyšší úroveň, než už to udělala, ale ‚nová‘ Camilla Läckberg mě opět odrovnala.“

– Bohuslänningen

„Není náhoda, že Camilla Läckberg patří k nejpopulárnějším světovým autorkám. Stříbrná křídla jsou adrenalinovým mixem násilí, rozkoše, moci a intrik; oslava odplaty zakořeněná v realitě se všemi prvky úspěšné televizní série.“

– Il Messaggero

CAMILLA
LÄCKBERG

STŘÍBRNÁ KŘÍDLA

CAMILLA
LÄCKBERG

STŘÍBRNÁ
KŘÍDLA

Nejkrutější pomstu
může přichystat jediné žena

Přeložil Martin Severýn

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © 2020 Camilla Läckberg

First published by Bokförlaget Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

Translation © Martin Severýn, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-494-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-493-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-366-7 (print)

Věnováno Karin

I. ČÁST

Dnes ráno uprchli při transportu dva vězni, kteří si odpýkávali trest za vraždu. K útěku došlo během krátkého zastavení na odpočívadle na dálnici E4 nedaleko obce Gränna, kde muži využili příležitosti a zmizeli v lese.

Na místo dorazilo několik policejních jednotek, pátrání po uprchlých zločincích však dosud nepřineslo žádné výsledky.

Podle mluvčí Vězeňské služby Karin Malmové by muži neměli představovat jakékoli ohrožení bezpečnosti obyvatel.

Deník Aftonbladet, 5. června

FAYE SPUSTILA kávovar. Nespresso se dalo do přípravy jejího nápoje, ona si mezitím krátila čekání pohledem z vysokého kuchyňského okna. Ten výhled ji nepřestával fascinovat.

Dům v Ravi se stal jejím rájem na zemi. Městečko samo o sobě nijak velké nebylo, mělo jen dvě stě stálých obyvatel. Projít ho celé Faye zabralo přibližně pět minut, pokud trochu zvolnila krok. Uprostřed malého náměstí se však nacházela restaurace s nejlepší pizzou a těstovinami, jaké kdy Faye v životě jedla. A každý večer měla plno. Občas sem zabloudilo pár turistů, zvláště teď na konci května jich pomalu přibývalo. Faye tu potkávala nadšené francouzské cyklisty nebo americké důchodce, kteří si s půjčeným obytným autem plnili dávný sen objevovat Itálii. Doma přitom zanechali dospělé děti, jen ať si klidně ukroutí hlavu nad tím, že se jejich rodiče rozhodli žít vlastní život a nehlídat vnoučata na zapískání.

Ale na Švéda tu člověk nenarazil.

Faye od zakoupení domu nikoho z vlasti nepotkala, což ostatně při výběru lokality sehrálo zásadní roli. Ve Švédsku ji znali všichni. V Itálii si přála a potřebovala zůstat v anonymitě.

Krásný starý dům se nacházel mimo samotnou vesnici, vzdálený přibližně dvacet minut pěšky. Stál vysoko na kopci, po jehož svahu se až nahoru k domu šplhaly záhony vinné révy. Faye ty procházky milovala, nahoru a dolů přes kopečky do města, kde nakoupila chléb, sýr a sušené prosciutto. Kliše života na italském venkově naplňovala dokonale a naprosto si to užívala. Stejně jako její matka Ingrid, stejně jako Kerstin a Julienne. Během těch dvou let od chvíle, kdy jejího bývalého manžela Jacka odsoudili, se z nich stala nerozlučná čtyřka.

Kerstin s Ingrid spolu soupeřily v rozmazlování Julienne a teď, když Kerstin trávila čím dál víc času daleko od nich, jí Ingrid ochotně každý den posílala fotografie a novinky z Juliennina života.

Espresso dokapalo, Faye si vzala šálek a obývacím pokojem prošla ven. U zadní strany domu se nacházel bazén, cákání a veselý dětský křik ho prozrazovaly ještě dřív, než člověk vodu zahlédl. Faye obývací pokoj zbožňovala. Nějakou dobu trvalo celý dům vybavit, ale trpělivost a jeden z nejšikovnějších italských designérů docílili přesně takového výsledku, jaký si přála. Silné zdi nedovolovaly teplu zvenčí proniknout dovnitř, a dokonce i v nejrozpálenějších letních měsících se tu držel chlad. Nepouštěly sem však ani moc světla. Tmu v interiéru vyřešili velkým světlým nábytkem a spous-

tou intimního osvětlení. Slunce sem proudilo i velkými okny v zadní stěně. Milovala to, jak obývací pokoj téměř neznatelně přecházel v terasu.

Vyšla ven, bílý závěs ji pohladil po tváři. Lokla si espressa a pozorovala svou dceru a matku, které si jí nejprve ani nevšimly.

Julienne neuvěřitelně vyrostla, vlasy jí tu od sluníčka téměř zbělely. Skoro každý den jí naskákaly nové pihy, byla krásná, zdravá a šťastná. Nic víc si Faye nepřála. A nic z toho by nebylo možné, kdyby zůstala s Jackem.

„Mami, mami, dívej, plavu bez křídýlek!“

Faye se na ni s uznalým výrazem usmála, aby dceři ukázala, jak moc si jejího úspěchu považuje. Julienne usilovně plavala čubičku v hluboké části bazénu, rukávky s medvídkem Bamsem zůstaly ležet na břehu. Ingrid vnučku nervózně pozorovala, napůl v pozoru, připravená vrhnout se okamžitě do vody.

„V klidu, mami, ona to zvládne.“

Faye si lokla téměř dopitého espressa a vyšla na terasu. Zalitovala, že si raději neudělala cappuccino.

„Trvá na tom, že chce plavat jenom v hloubce.“
Matka se zatvářila lehce zoufale.

„To má po svojí mámě,“ popíchla ji Ingrid.“

„No jistě, vždyť já vím, děkuju pěkně!“

Ingrid se zasmála a Faye si opět uvědomila, jako tolikrát za poslední dva roky, jak krásná její matka je. I přesto, čím vším si v životě prošla.

O tom, že jsou Ingrid a Julienne naživu, věděly jen Faye a Kerstin. Pro zbytek světa byly mrtvé. Julienne

zavraždil její otec Jack, za což si teď ve Švédsku odpývá doživotí. Chybělo tak málo, a byl by Faye zničil. Její láska k němu z ní učinila oběť. Nakonec si však černého Petra vytáhl on.

Faye se posadila do ratanového křesla vedle matky. Ingrid nespouštěla oči z Julianne, stále v napětí.

„Musíš zase pryč?“ zeptala se, aniž od vnučky odtrhla zrak.

„Expanze do USA se blíží mílovými kroky a my máme spoustu práce s novou řadou. Pokud ten obchod v Římě klapne, ohromně to Revenge posílí. Majitel Giovanni by to rád prodal, stačí ho jen přesvědčit, že lepší nabídku než tu mou nedostane. Ovšem stejně jako všichni muži svou hodnotu značně přeceňuje.“

Matka se znepokojeně podívala zpět k Julianne.

„Nechápu, proč tolik pracuješ. Z Revenge sis nechala už jen deset procent a díky tomu, co jsi za akcie dostala, už nikdy nemusíš pohnout ani malíčkem.“

Faye pokrčila rameny, dopila espresso a postavila šálek na kulatý ratanový stolek.

„Jistě, jedna moje část by tu moc rád trávila čas s vámi. Ale znáš mě. Po týdnu bych se ukousala nudou. A nehledě na to, jak malý podíl mám, vnímám Revenge pořád jako své dítě. Pořád ještě jsem předsedkyně správní rady. Navíc cítím ohromnou zodpovědnost za všechny ty ženy, které na mě vsadily a kterým teď část akcií Revenge patří. Riskovaly kvůli mně, kvůli firmě, i proto si chci nechat nad podnikem kontrolu. V poslední době jsem vlastně uvažo-

vala, jestli bych neměla odkoupit větší podíl, pokud by některá chtěla ten svůj prodat. Beztak by si přišly na velmi slušné peníze.“

Ingrid se lehce nadzvedla, když se Julianne u opačné strany bazénu pokoušela obrátit.

„No jo, to tvoje sesterství,“ řekla nakonec. „Asi nemám na loajalitu mezi ženami stejný pohled jako ty.“

„Je nová doba, mami. Ženy drží při sobě. Julianne každopádně nevadí, když zaskočím do Říma, včera jsme o tom mluvily.“

„Víš doufám, že jsi podle mě úžasná? Že jsem na tebe pyšná?“

Faye vzala Ingrid za ruku.

„Já vím, mami. Postarej se tady o to hádč, hlavně ať se neutopí. Já jsem tu dřív, než napočítáš do deseti.“

Faye došla k okraji bazénu, kde se Julianne po každém tempu s prskáním nalokala vody.

„Tak pa, miláčku, už musím jet.“

„Aho...“

Zbytek zadusila voda, kterou Julianne nabrala, jak se pokoušela během plavání zamávat. Faye koutkem oka zahlédla, že Ingrid vystartovala k bazénu.

V obývacím pokoji Faye popadla sbalený kufr. Limuzína, která ji měla odvézt do Říma, už čekala před vchodem. Zvedla krásné zavazadlo od Louise Vuittona do vzduchu, aby kolečky nepoškrábala hladký povrch podlahy z tmavého dřeva, a vydala se ke vstupním dveřím. Cestou kolem pracovny spatřila Kerstin, ponořenou do čehosi na počítači, brýle měla jako vždy až na špičce nosu.

„Ťuk ťuk, tak já vyrážím...“

Kerstin se na ni ani nepodívala, mezi obočím se jí vytvořila hluboká znepokojená vráska.

„Je všechno v pořádku?“

Faye vešla do místnosti a postavila kufr na zem.

„Já nevím...,“ hlesla Kerstin pomalu, aniž by vzhledla.

„Ty mě děsíš, stalo se něco s emisí nových akcií? Nebo jde o tu expanzi do Států?“

Kerstin zakroutila hlavou.

„Zatím nemám tušení.“

„Mám se bát?“

Kerstin si dala s odpovědí načas.

„Ne... Zatím ne.“

Venku zatroubilo auto a Kerstin kývla směrem ke dveřím.

„Jeď už. Dotáhni v Římě ten obchod do konce. Promluvíme si pak.“

„Ale...“

„Určitě o nic nejde.“

Kerstin se usmála, chtěla ji uklidnit, ale Faye se cestou k těžkým dřevěným dveřím nedokázala zbavit dojmu, že se něco chystá, něco hrozivého. Ale ona to vyřeší. Musí to vyřešit. Taková zkratka byla.

Posadila se na zadní sedadlo, mávla na řidiče, že můžou jet, a otevřela lahvičku, kterou tu pro ni nachystal. Auto se vydalo směrem do Říma a ona zamýšleně usrkávala šampaňské.

FAYE ZKOUMALA v zrcadle výtahu svůj obličej. Tři muži v oblecích ji se zájmem pozorovali. Otevřela kabelku Chanel, našpulila rty a pomalu na ně nanesla rtěnku vlastní značky Revenge. Výtah zastavil v lobby. Uvolněný pramen blonděných vlasů si upravila za ucho, zašroubovala víčko s vyrytým písmenem *R* a počkala, až muži ustoupí na stranu a nechají ji vystoupit z výtahu jako první. Klapot kroků po mramorové podlaze se nesl halou, a když portýr otevřel skleněné dveře, večerní vánek jí rozevlál červené šaty.

„Taxi, *signora*?“ zeptal se.

S úsměvem zavrtěla hlavou, bez zastavení vyšla na chodník a dala se doprava. Kolona aut vedle ní stála bez hnutí. Auta troubila, řidiči za staženými okénky nadávali.

Faye si užívala svobodu, fakt, že se tu ocitla jako osamělý návštěvník, který tu nikoho nezná a po kterém nikdo nemůže nic vyžadovat. Připadala si volná, utekla zodpovědnosti, utekla vině. Schůzka s Giova-

nnim, majitelem rodinné kosmetické firmičky, která by měla doplnit už existující produktovou řadu Revenge, proběhla skvěle. Jakmile Giovanni zjistil, že mu metoda nátlaku ani mužská nadřazenost nepomohou Faye přesvědčit, aby přistoupila na jeho podmínky, diskuze se obrátila v její prospěch.

Faye tu hru při vyjednávání milovala. Jako protihráči proti ní často nastupovali muži a ti pokaždé udělali zásadní chybu: podcenili její schopnosti, a to jen proto, že byla žena. Když jim vzápětí nezbývalo než si přiznat porážku, dělili se na dva typy. Na ty, kteří ze schůzky odcházeli rozrušení dobřela s ještě zatvrzelejší nenávistí vůči ženám, a na ty, kteří si ji zamilovali a zaujatí jejím charismatem a znalostmi odcházeli ze schůzky s vyboulením v kalhotách a se žádostí o večeři ještě v ten samý den.

Faye se procházela vlahým večerem, kolem ní pulzovalo město a ona cítila, jak ji obklopuje vším, po čem se jí stýskalo. Neměla žádný konkrétní cíl. Však ona se nějaká příležitost objeví, jen když městu dovolí, aby ji svým rytmem vedlo.

Už brzy si zase nasadí svou masku a bude hrát roli, která se jí v domovině stala vlastní. Dnes večer však může být, kým chce. Pokračovala dál, až došla na krásné kamenné náměstí. Ponořila se hlouběji do spleti uliček.

Člověk musí ztratit sám sebe, aby mohl znovu povstat, říkala si.

Ze stínů se vynořil jakýsi muž a chraplavým šepotem jí nabízel své zboží. Faye jen zavrtěla hlavou.

Velké dveře, na které pouliční lampa vrhala žlutavé světlo, se pomalu otevřely a dvě čekající postavy, muž a žena, vešly dovnitř.

Faye se zastavila, rozhlédla se a zamířila k těm dveřím, které se opět zavřely. Našla malý zvonek. Nad ním objevila kameru. Faye zmáčkla tlačítko a čekala, až se ozve nějaký hlas, ale nic neslyšela. Nakonec v zámku cvaklo a dveře se otevřely. Objevila se před ní ohromná místnost plná krásných lidí, kteří si Źukali skleničkami. Přímo naproti stála skleněná stěna a za ní fantastická terasa. V dálce jako ztroskotaná vesmírná loď zářily ruiny Kolosea.

Ve zlatém rámu velkého zrcadla si Faye všimla perfektně oblečených stínů bez tváří, které se za ní srocovaly ve skupinkách. Mladé, krásné a vkusně nalíčené ženy na sobě měly elegantní krátké šaty. Zpravidla o něco starší muži vypadali také dobře, vyzařoval z nich klid a sebedůvěra, kterou lidem tak často propůjčuje bohatství. Dolehly k ní střípky italsky vedených rozhovorů. Sklenice se dolévaly, vyprazdňovaly a opět dolévaly.

Kousek od ní se líbal jakýsi mladý pár. Faye je fascinovaně pozorovala, nedokázala z nich spustit oči. Mohlo jim být kolem pětadvaceti. On byl vysoký, takovým tím italským způsobem pohledný, s precizně upraveným strništěm, výrazným nosem a černými vlasy učesanými na pěšinku. Ona na sobě měla luxusní zářivě bílé šaty, které se na bocích zužovaly a zdůrazňovaly tak útlý pas. Tmavě hnědé vlasy měla jednoduše stažené do ohonu.

Byli očividně tak zamilovaní, že ze sebe nedokázali sundat ruce. Jeho dlouhé prsty se zas a znovu plížily nahoru po vnitřní straně jejích dohněda opálených stehů. Faye se usmála. Setkala se s dívkou pohledem, ale neucukla a klidně krásnou dvojici dál pozorovala. Zvedla svůj koktejl Whiskey sour k ústům. Kdyby se také takhle zamilovala. Ta láska ji však zadusila, učinila z ní hmotu bez vůle, zavřenou ve zlaté kleci.

Fayeiny myšlenky zničehonic přerušila právě ona mladá žena, která teď zamířila k ní.

„Říkali jsme si s mým snoubencem, jestli byste si s námi nedala drink,“ zeptala se anglicky.

„Nevypadáte, že zrovna stojíte o společnost,“ odpověděla Faye pobaveně.

„O vaši ano. Jste velmi krásná.“

Jmenovala se Francesca, pocházela z Porta Alegre na brazilském pobřeží a živila se jako modelka a malířka. On se jmenoval Matteo, jeho rodina vlastnila síť hotelů a restaurací, i on maloval obrazy, ovšem ne tak dobré jako Francesca, jak jí vysvětloval s plachým úsměvem. Chovali se přátelsky, zdvořile a uměli ji rozesmát. Vyzařovali nakažlivou chuť do života a bezstarostnost. I Faye to vtáhlo, vypila ještě další dva koktejly. Jejich krása, mládí a láska ji oslňovaly, aniž by cítila jakoukoli závist. Muž jí nechyběl. Chtěla svůj život řídit sama, nebrat ohledy na druhé. Ale vidět je takhle pohromadě jí učarovalo.

Po hodině se Matteo omluvil a vzdálil se směrem k toaletám.

„Už brzy půjdeme,“ poznamenala Francesca.

„Já taky, zítra se vracím domů.“

„Nechtěla byste jet na chvíli k nám? Noc je ještě mladá.“

Faye nabídku zvažovala. Nespouštěla z Francesky pohled. Vynechaný spánek dožene po cestě domů. Přála si, aby tenhle večer neskončil, ještě ne. Toužila je poznat blíž.

Taxík zabrzdil před vysokým, majestátním domem, Matteo zaplatil, vystoupili z vozu a portýr v uniformě je vpustil dovnitř. Apartmán se nacházel v nejvyšším podlaží, měl ohromná okna s výhledem a balkon směřem k nádhernému parku. Na zdech visely černobílé fotografie, Faye si je prohlédla zblízka a všimla si, že na několika z nich pózuje Francesca. Z reproduktorů se za chvíli ozvala jakási italská populární hudba. Matteo za jejími zády míchal u domácího baru drinky z různých lahví s alkoholem a Francesca vyprávěla jakousi zábavnou historku, takhle od srdce se Faye už dlouho nezasmála.

Posadila se na ohromnou pohovku krémové barvy vedle Francesky. Matteo jim podal pití a sedl si k Faye z druhé strany. Hlava se jí z opilosti příjemně motala, zvuky z ulice působily uklidňujícím dojmem, zároveň však s jistým vzrušením napjatě čekala, co přijde teď.

Francesca postavila skleničku na stolek, pomalu se naklonila k Faye, měkkými prsty posunula tenké ramínko červených šatů a políbila ji na klíční

kost. Faye se žilami rozproudila horká krev. Matteo si k sobě otočil její tvář, přiblížil se rty, na poslední chvíli je odvrátil a dotkl se jimi jejího krku, jemně ji kousl, pak ji políbil. Francesca ji jemně hladila po stehně, posouvala se výš, v poslední vteřině si to rozmyslela a dráždivě se přesunula dozadu ke kříži. Všechno se odehrávalo jako ve snu.

Nejprve svlékli ji, potom sebe.

„Chci vidět vás dva,“ zašeptala Faye, „spolu.“

Před očima se jí vynořila Jackova tvář, vzpomněla si, jak několikrát mluvil o tom, že by k sobě přizvali ještě nějakou ženu. Faye to odmítla. Ne snad, že by ji ta myšlenka nezaujala, ale vždycky jí připadalo příliš zřejmé, že to Jack chce jen kvůli sobě. V případě Francesky a Mattea šlo o něco jiného. Faye tu byla pro ně pro oba. Ne proto, že by se sobě vzájemně omrzeli, spíš se ale jejich láska a přitažlivost zdála natolik silná, že se vylila z břehů a dokázala pojmout ještě někoho dalšího. A ona si celou tu situaci užívala.

Faye zasténala, když ji Matteo ohnul dopředu, přes Francesku, a pronikl do ní zezadu. Dívala se do hlubokých, doširoka otevřených brazilských očí, jejichž snoubenec v ní právě přirážel. Ústa měla Francesca pootevřená a pohled zkoumavý, intenzivní.

„Tak ráda se dívám, jak ji šukáš, lásko,“ zašeptala Matteovi.

Pro ně Faye představovala jen nástroj, jak posílit vztah, zároveň ji však do něj i zahrnuli.

V momentě, kdy Faye málem vyvrcholila, se z ní Matteo vytáhl. Hlubokou pohovku zaplnila změť je-

jich nahých zpocených těl. Faye nikdy nezažila nic tak intimního jako stát se součástí požitku těchto nádherných, zamilovaných lidí. Třásla se po celém těle, když se k ní Francesca přiblížila. S pohledy upřenými na sebe se u okraje pohovky zvedly na všechny čtyři a prohnuly se v páteři. Matteo se postavil za ně a pronikl nejprve do Francesky, potom do Faye a pak přesouval svůj penis od jedné k druhé. Konečně vyvrcholila. Vykřikla. Matteo už to déle nevydržel, dýchal ztěžka.

„Do ní,“ vydechla Francesca.

Faye cítila, jak těsně před výbuchem ztvrdl.

Poté se těsně propletení přesunuli do vedlejší ložnice a lehli si do velké postele, všichni tři. Popadali dech a posílali si mezi sebou cigaretu. Faye si nastavila budík na mobilu, aby nezaspala, a pokusila se usnout. Po půl hodině to vzdala. Opatrně se vyprostila a vylezla z postele, aby pár neprobudila. Lehce se ve spánku pohnuli, objali se pažemi a přivinuli se k sobě blíž na teplé místo, kde před chvilkou ležela Faye.

Nahá si z otevřené lahve nalila sklenku šampaňského a vzala si ji i s lahví ven na balkon. Město naplňovaly zvuky i světla, svezla se na lehátko a nohy si opřela o zábradlí. Teplý letní vánek jí hladil po nahém těle a lehce šimral. Dokonalý okamžik však překazila vzpomínka na výraz Kerstinina obličeje, když se v pracovně nemohla odtrhnout od monitoru těsně před jejím včerejším odjezdem. Kerstin hned tak něco nerozhodilo. Představovala skálu,

o kterou se jiné skály jen drolily na prach. Něco nebylo v pořádku.

Faye zamyšleně usrkávala šampaňské a nedokázala zastavit proud myšlenek. V tak velké společnosti jako Revenge se mohlo pokazit cokoli, stejně tak ve všem, na co vsadili. Spousta peněz, ohromné investice, velké zisky, ale i obrovská rizika. Nic nebylo jisté. Nic nebylo nezničitelné. Kdo jiný by to měl vědět lépe než ona.

Otočila se, aby viděla až na ten krásný pár, ležící uvnitř na posteli. Usmála se na ně. Teď se nechtěla zabývat Kerstininým znepokojivým výrazem, nechtěla myslet na nic, co ji čekalo. Chtěla udělat něco jiného.

„MAMI!“

Julienne se rozeběhla k Faye a objala ji tak, až ji celou zmáčela.

„Neběhej po té dlažbě!“ křičela za ní Ingrid z ratanového křesla.

„Teď jsi mokrá, mami,“ řekla Julienne starostlivě, když uvolnila stisk a všimla si, že se na přední straně maminčiny blůzy udělala skvrna.

„To ale vůbec nevadí, ty můj miláčku. Nakonec to uschne. Copak jsi od chvíle, kdy jsem odjela, nevylezla z bazénu?“

„Ne,“ zahihňala se Julienne. „Spala jsem v bazénu a taky jsem v bazénu jedla.“

„No to se podívejme. Myslela jsem si, že mám doma holčičku, ale ukazuje se, že je to spíš malá mořská víla!“

„Jo! Jako Ariela!“

„Přesně jako Ariela.“

Faye pohládila dceru po mokrých vláskách, které pomalu získávaly zelený nádech.

„Půjdu si vybalit, za chvíli jsem tam,“ zavolala na Ingrid, ta jen přikývla a vrátila se ke knize. Očividně už Julienniným schopnostem v bazénu důvěřovala víc.

Faye vystoupala po schodech do horního patra a odnesla kufr k sobě do ložnice. Rychle si stáhla mokrou halenku, svlékla i ostatní oblečení, ve kterém cestovala, a vzala si na sebe pohodlný bavlněný set. Kufr na kolečkách postavila do prostorné šatny. Paola, její holka pro všechno, ho později vybalí.

Faye neodolala lákavé posteli, lehla si na přehoz, založila si ruce za hlavou a uvolnila se. Při vzpomínce na to, co se přihodilo v Římě, se sama pro sebe usmála. Zívla, připadala si nesmírně unavená – dnes v noci doslova nezamhouřila oči. Na rozdíl od celé zpáteční cesty. Nechtěla riskovat, že teď znovu usne, ale během let se naučila umění pár minut naprostého odpočinku, díky kterému pak vstala s mnohem větší energií. Trik spočíval v potlačení nutkání zavřít oči, rozhlížela se tedy kolem a nechávala oči spočinout na detailech i celku.

Ložnice se stala její oázou. I tady vládly světlé barvy, křídově bílá se mísila s bledě modrou. Lehký elegantní nábytek, nic, co by prostor zatěžovalo. Ne jako ten obrovský masivní psací stůl, který Faye koupila jako dárek Jackovi jen proto, že kdysi patřil Ingmaru Bergmanovi. Jack takové věci miloval. Velká gesta. Všechno, čím se dalo chlubit. Moc rád prováděl hosty po bytě a jen tak mimochodem zmínil, že zrovna tento stůl, který právě minuli, patřil nejvýznamnějšímu švédskému režisérovi.

Faye spokojeně pozorovala svůj subtilní bílý pracovní stůl. Ten nikdy žádnému mocnému, sebejistému starému parchantovi, který za života podváděl a zneužíval ženy, nepatřil. Patřil jen jí. Nezatěžkaný tím, co představoval předtím. Zrovna jako Faye. Vymanila se ze své vlastní minulosti. Znovu stvořila sebe samu.

Posadila se a nohy přesunula na zem. Znovu se jí zmocňoval neklid z toho, co říkala Kerstin. Už to nemohla déle odkládat. Kerstinina pracovna předtím zela prázdnotou, Faye proto předpokládala, že přítelkyni najde v jejím pokoji. Ráda si chodívala odpoledne zdřímnout a Faye se v tu dobu pokaždé pokoušela nemyslet na to, že Kerstin už vlastně není žádná mladice, že už má na krku sedm křížků. Pouhá myšlenka na to, že tu Kerstin nebude po jejím boku věčně, jí vyrážela dech. Od ztráty Chris si až příliš dobře uvědomovala, že nic a nikoho nelze brát jako dané. A přitom smrt tehdy už dlouho patřila k jejímu životu.

Faye zaklepala na Kerstininy dveře.

„Jsi vzhůru?“

„Já nespím!“

Faye vešla do pokoje a Kerstin se rozespale posadila. Se zamlženým pohledem se natáhla pro brýle na nočním stolku.

„Vyspala ses dobře?“

„Nespala jsem,“ zopakovala Kerstin, vyskočila na nohy a uhlazovala si kalhoty. „Jen jsem trochu nechala odpočinout očím.“

Faye pokrčila nos, Kerstininu velkou ložnici totiž naplňovaly silné vůně. Poté, co jednou v letadle potkala Bengta, který pracoval na švédském velvyslanectví v Bombaji, trávila Kerstin čím dál víc času v Indii. Pomáhala tam v jednom dětském domově a pokaždé s sebou vezla ohromné množství nezbytných potřeb pro děti. Domů se však vracela s kupou indického vybavení do domácnosti. Občas se pokusila do obývacího pokoje propašovat nějaký zlatem obšitý polštářek nebo pléd na pohovku, jenže Paola dodržovala přísná pravidla a takové věci okamžitě pokaždé vykazala zpět do „Ms Karin’s room“. Všechny pokusy naučit tu horkokrevnou Italku vyslovovat Kerstinino jméno brzy vzdaly, shodly se tedy na kompromisním a jednodušším Karin.

„Stýská se ti po Bengtovi?“

Kerstin si odfrkla a nazula si pantofle, úhledně postavené u postele.

„V mém věku se nám už po druhém nestýská. Je to... trochu jiné, když člověk zestárne.“

„Ále, povídačky,“ usmála se Faye, „Paola mi řekla, že ‚Ms Karin‘ teď nosí mnohem hezčí spodní prádlo.“

„No tak, Faye!“

Kerstin zrudla až ke krku a Faye si nemohla pomoci a objala ji kolem ramen.

„Ani nevíš, jak jsem za tebe šťastná, Kerstin. Jen doufám, že si tě nehodlá nárokovat na plný úvazek, potřebujeme tě taky tady.“

„Žádné strachy, stačí chvilka v Indii a mám ho plné zuby.“

Kerstin se usmála, ale oči veselé neměla.

„Pojď, půjdeme dolů do kanceláře. Něco ti ukážu.“

Beze slova sešly do přízemí. Faye cítila, jak jí srdce s každým krokem klesá níž. Něco tu bylo špatně. Skutečně špatně.

Kerstin se posadila za svůj stůl, zapnula počítač a ten se rozhučel. Faye si sedla do jednoho ze dvou majestátních křesel Chippendale naproti ní. Přestože i v pracovně panoval zákaz sárí, zařídila ji Faye s ohledem na Kerstinin vkus. Kromě své nově objevené vášně pro všechno indické měla Kerstin v životě jednu velkou lásku: Winstona Churchilla. Faye se tedy postarala, aby její kancelář dýchala tradičním anglickým stylem s moderním nádechem. A *la pièce de résistance* místnosti se stala gigantická zarámovaná fotografie Winstona Churchilla, trůnící na stěně nad pracovním stolem.

Kerstin otočila monitor k Faye, ta se naklonila a snažila se vnést do všech čísel, které se na obrazovce míhaly, nějaký řád. V numerologii obchodního světa se vyznala, ovšem Kerstin se projevila jako naprostý expert. Winston na ně přísně shlížel, ale Faye se očima obrazu vyhýbala. Právě teď nepotřebovala, aby ji nějaký muž soudil pohledem.

„Od té doby, co tě tolik zaměstnává expanze do Států a nové emise, se starám o knihu akcií Revenge. Než jsi odjela do Říma, prodaly se dva balíky akcií. A teď se prodaly další tři.“

„Koupil je stejný člověk?“

Kerstin zakroutila hlavou.

„Ne, ale stejně se nemůžu zbavit pocitu, že je to nějak sehrané.“

„Myslíš, že se někdo pokouší Revenge ovládnout?“

„Možná,“ přitakala Kerstin a pohlédla na ni přes brýle, „obávám se, že přesně to nás nejspíš čeká.“

Faye se opřela do křesla. Tělo měla napjaté, každou žílu jí naplnil adrenalin. Přinutila se zůstat klidná, přestože jí myšlenky vířily hlavou jako pominuté. Na spekulace bylo příliš brzy. Teď potřebovala znát především fakta.

„Kdo je prodal?“

„Vytiskla jsem ti tady seznam.“

Kerstin podala Faye stránku se jmény. Zнала ji dobře. Kritické obchodní informace si Faye vždycky přála mít vytištěné, nechtěla je číst jen na obrazovce. Lesům to vynahradí jinak.

„Tomu nerozumím... Proč to prodávají...“

„Teď si opravdu nemůžeme dovolit být sentimentální. Nejprve tu situaci musíme zmapovat, pusť se do toho, já budu pokračovat v pátrání. Pak se můžeme rozčilovat. Ale ne teď. Nesmíme si dovolit plýtvat energií.“

Faye pomalu přikývla. Věděla, že Kerstin má pravdu. Přesto jen stěží držela na uzdě spekulace a myšlenky na všechny ty ženy, kterým důvěřovala a které teď svoje podíly prodávaly. Za jejími zády.

„Projdeme si to všechno společně. Podíl po podílu,“ navrhla.

Kerstin souhlasila.

„Jdeme na to.“

Faye se na ni podívala, pak se pohledem vrátila k seznamu. Žaludek se jí stáhl jakýmsi znepokojením. S tímhle nepočítala. A právě to ji zneklidnilo víc než cokoli jiného.

V DOMĚ VLÁDLO ticho. Všichni si šli lehnout, kromě Faye. Seděla nad seznamem a procházela ho, znovu a znovu. Snažila se utřídit si myšlenky.

Čísla jí tančila před očima. Zmáhala ji únava, už dlouho si nepřipadala takhle zničená, vlastně od chvíle, kdy opustila Jacka, a ani trochu se jí to nelíbilo. Zakázané myšlenky se vracely. Co když už je příliš pozdě? Co když už Revenge nepůjde zachránit? Co když v posledních dvou letech přestala být obezřetná natolik, že se nepřítel nepozorovaně připlíží až k ní? To by si nikdy neodpustila. Slabost nechala za zády. U Jacka. To on měl tu slabost na svědomí, ale nakonec si ji vzal s sebou do vězení, kde ji nosí stejně jako špatně padnoucí mundúr.

Faye odložila papír. Pomyšlení na zradu ji páliło. Jména žen, které prodaly svůj podíl, znala až příliš dobře. Před očima se jí míhaly jejich obličeje, ženy, kterým prozradila, s jakou myšlenkou Revenge vystavěla. Ženy, které přesvědčila a které se rozhodly Revenge uvěřit, uvěřit jí. Proč jí nikdo nic neřekl?

Copak pro ně ty řeči o sesterství vůbec nic neznamenaly? Ne víc než pro Faye?

Mnula si oči, svědily ji únavou, ale zaklela, když se jí do jednoho z nich dostala uschlá řasenka. Zuřivě mrkala a spěchala do koupelny, aby se odlíčila. Stejně už toho dnes večer moc neudělá, na to byla příliš vyčerpaná. Včerejší dobrodružství se jí stále připomínalo a ona usoudila, že bez pořádného spánku nebude užitečná nikomu – ani sobě, ani Revenge.

Právě ve chvíli, kdy odhrnula přikrývku, aby si vlezla do chladivého povlečení z egyptské bavlny, si to rozmyslela. Podívala se ke dveřím, zatoužila po tom celým tělem. Po špičkách vyšla do haly. Dveře do Juliennina pokojíčku zůstávaly pootevřené, nepřála si spát v zavřené místnosti. Faye je opatrně otevřela a vplížila se dovnitř. Pokojík jemně osvětlovala noční lampička ve tvaru králíka. Světla tak akorát, aby zaplašilo všechna strašidla. Dcera spala na boku, zády k Faye. Dlouhé světlé vlásy měla rozprostřené po polštáři. Faye opatrně, opatrně vklouzla k Julienne. Odhrnula jí vlasy z polštáře a lehla si za ni. Julienne ze spánku cosi zamumlala, lehce se pohnula, ale nevbudila se, dokonce ani když přes ni Faye položila ruku. Milimetr po milimetru se k Julienne přiblížila, dokud se nosem nezabořila do jejích vlasů, které voněly po levanduli a chloru.

Faye zavřela oči. Cítila, jak ji napětí zvolna opouští a jak ji přemáhá spánek. Jakmile paží objala vlastní dceru, okamžitě věděla, že pro záchranu Revenge udělá všechno. Ne kvůli sobě. Kvůli Julienne.

Fjällbacka – tehdy

Ačkoli mi bylo teprve dvanáct, měla jsem pocit, jako bych už o životě věděla všechno. Existence ve Fjällbace plynula předvídatelně. Stejně střídání deseti měsíců naprosté nehybnosti se dvěma měsíci letního zmatku. Všichni se znali, v létě přijížděli ti samí turisté, rok co rok. Ani doma se nic neměnilo. Běhali jsme jako křečci v kolečku, pořád dokola, dokolečka, bez jakékoli možnosti posunout se dál. Aniž by cokoli kdykoli mohlo být nějak jinak.

Jakmile jsme se tedy posadili k večeři, okamžitě jsem věděla, že mě čeká jeden z těch večerů. Alkohol jsem z táty cítila už při příchodu ze školy.

Náš dům jsem milovala i nenáviděla zároveň. Narodila se tu maminka. Po smrti svých rodičů ho zdělala a všechno, co jsem tam milovala, souviselo s ní. Dělala, co mohla. Dům působil roztomilým a útulným dojmem, naprostá idyla šťastného a příjemného domova. Po babičce s dědou tu zůstal ošoupaný dřevěný stůl. Bílé lněné závěsy ušila maminka sama, to jí šlo moc dobře. Zarámovanou výšivku v křížko-

vém stehu dostala babička jako svatební dar od své maminky. Prudké, křivé schodiště s tlustým lanem místo zábradlí neslo otisky kroků několika generací. Místnůstky měly bílá okna s příčkami. Tohle všechno jsem milovala.

Nesnášela jsem stopy po tátovi. Rýhy od nože na kuchyňské lince. Oprýskaná místa na dřevěných dveřích do obývacího pokoje, do kterých táta v záchvatech opilecké zuřivosti kopal. Mírné prohnutí na garnýži, za kterou škubl, když se tehdy snažil omotat závěs mámě kolem hlavy, dokud Sebastian konečně nesebral dost odvahy a neodtrhl ho od ní.

Milovala jsem krb v obývacím pokoji. Ale portréty na krbové římse představovaly čirý výsměch. Mamin-ka sem rozmístila rodinné fotografie, sen o životě, který neexistoval. Rozesmáté snímky zachycovaly ji s otcem, mě i staršího bratra Sebastiana. Měla jsem sto chutí je roztrhat, ale nechtěla jsem maminku rozesmutnit. Ten sen se snažila udržet při životě jen kvůli nám. Jednou sem postavila fotografii svého bratra. Když ale portrét strýce Egila zahlédl táta, rozzuřilo ho to. Během mámina pobytu v nemocnici se postaral, aby fotografie zmizela.

Stahoval se mi žaludek a čekala jsem, až všechno vybuchne. Jako vždy.

Hodiny od mého příchodu ze školy strávil táta ve svém prosezeném křesle před televizí, kterou si ani nepustil, ovšem hladina v lahvi vodky Explorer kle-sala čím dál rychleji. Věděla to i maminka. Poznala jsem to z jejích neklidných, roztěkaných pohybů. Na

jídle si dala zvlášť záležet, uvařila večeři se všemi táto-
vými oblíbenými pokrmy. Tlusté vepřové s hnědými
fazolemi, smaženou cibulkou a brambory. Jablečný
koláč s tuhou šlehačkou.

Nikdo z nás vepřové ani hnědé fazole rád neměl,
ale věděli jsme, že to stejně všechno sníme. Záro-
veň nám však bylo jasné, že nic z toho nepomůže.
Už se přehoupl přes ten kritický bod. Jako na hou-
pačce, která dosáhla místa, odkud vede jediná mož-
ná cesta: dolů.

Všichni byli zticha. Mlčky jsme prostřeli, vyndali
parádní servis a položili ubrousky, které jsem posklá-
dala do vějířků. Tátu nikdy takové věci nezajímaly,
ale nechali jsme maminku v tom, že právě tohle
možná pomůže. Že uvidí, jak krásně jsme to nachys-
tali, jak dobré jídlo máma uvařila, že se v něm cosi
pohne a nechá to plavat. Prostě to nechá být. Nechá
houpačku, aby se vrátila do výchozí pozice. V něm se
však nemělo co pohnout, nic se ho nemohlo dotk-
nout. Uvnitř měl jen prázdno. Pusto.

„Gösto, jídlo je na stole!“

Hlas se mamince lehce třásl, jak se snažila znít ve-
sele. Opatrně si uhladila vlasy. Na večeři se zkrášlila.
Vlasy vyčesala a vzala si halenku a krásné kalhoty.

Za chvíli už jsme seděli všichni na svých místech.
Maminka dala otci na talíř přesně tolik masa, kolik si
ho přával. Ideální poměr fazolí, brambor a cibulky.
Táta se zadíval na talíř. Zíral na něj dlouho, příliš
dlouho. Všichni tři jsme věděli, co to znamená. Já,
máma i Sebastian.

Ztuhli jsme uprostřed pohybu, zamrzlí ve vězení, které jsme se Sebastianem prožívali už od narození a maminka od chvíle, kdy tátu poznala. Seděli jsme bez hnutí, táta civěl do talíře. Potom pomalu, jako ve zpomaleném filmu, nabral plnou hrst jídla. Vepřové, hnědé fazole, cibuli i brambory. Velkou tlapou se mu podařilo nabrat od všeho trochu. Druhou rukou popadl maminku prudce za vlasy, za ohon, který si tak dlouho upravovala. Pak jí pokrm připlácl na obličej. Pomalu, pečlivě jí ho rozpatlal po tváři.

Máma nedělala nic. Věděla, že nemá jinou možnost. Ale já i Sebastian jsme věděli, že ani to dnes večer nepomůže. Otcův pohled byl příliš ledový. Lahev příliš prázdná. Úchop máminých stažených vlasů příliš pevný. Neodvažovali jsme se na ni podívat. Ani na sebe.

Otec pomalu vstal. Vytáhl maminku ze židle. V jejím obličejí jsem viděla zbytky masa a fazolí. Z trouby se linula vůně cukru a skořice, tátův nejoblíbenější jablečný koláč se dopékal. V duchu jsem si procházela všechny možné scénáře následujícího vývoje. Představovala jsem si části těla, kterým se otec rozhodne ublížit. Třeba se vrátí k dobře probádané oblasti. Paže měla zpřelámané na pěti místech. Nohy na dvou. Žebra jí zlomil při třech záchvatech. Nos při jednom.

Toho večera otce zřejmě popadla kreativita. Vší silou své svalnaté ruky rychle a tvrdě udeřil maminčiným pomatlaným obličejem o stůl. Zuby narazily o okraj desky. Slyšeli jsme, jak se rozdrtily. Úlomek